

και καθένος ἑσκούζε: «πάει τὸ τσεβίλο μου, πάει τὸ μπρελίνο μου, πάει τὸ καπέλο μου».

Κι' ἀκούγες φιλοφρονήσεις
κι' ἀβροτάτα διασχύσεις:
«νὰ! παλάνθρωπε, γαιδούρι,
και τομάρι πουλημένο»,
κι' ἔγινε πολλῶν ἡ μούρη
σὰν καζάρι χαλασμένο.

Κι' ἐγὼ καθὼς σουδάριον ἀνάμεσα τῆς πάλης
και τουρτουρίζων προφανῶς
ἐφώναξα τοῦ καθενός:
«ὁτὸν φωτογράφο πῆγαινε τῆ φάτσα σου νὰ βγάλῃς,
και στείλε τὴν στοὺς ἐκλογεῖς ὡς ἀσφαλῆς τεκμήριον
πῶς ἐντως ἐθνομάρτυρος ἐπράδῃς ἐκμαρτύριον».

Μόν' ὁ γέρο-Κορδονίδης, ἀνωτάτη κορυφῇ,
πού γιὰ μάχαις και πολέμους δὲν τοῦ καίγεται καρφί,

πού 'συνείθισε σὶ τέτοια και ταῦτι τοῦ δὲν ἰδρώνει
και σὰν κι' ἄλλους δὲν κερώνει,
μόνον τοῦτος ἀπαθῆς,
ἴσος, ἔρθιος, εὐθύς,
ἐπισκόπει, Περικλῆτο, τὰ μαγόμενα κοκόρια,
τῆς διαφορῆς ὀμπρέλαις, τὰ 'ψηλά και τὰ καστόρια,
κι' ἔβλεπε σὰν ἄλλος Ζεὺς, Περικλῆτο φαυμαρόνε,
μὲ γαλήνην θεϊκὴν
τὴν ἀγρίαν συμπλοκὴν
τῶν χορτάτων Ἀχαιῶν και τῶν Τρώων, πού δὲν τρῶνε.

Π.— Μὰ κι' ἐγὼ 'στὴν καταγίδα
σὰν Ὀλύμπιον τὸν εἶδα,
χαῖρε χαῖρε, Κορδονίδη, ξανχαῖρε, Θεοδωρῆ,
μῆτε Γούρκικο σὶ σκιαλεῖ, μῆτ' Ἑλληνικὸ μπουρί.

Τοῦτον μόνον δὲν φοβίει τῶν καπελων ἡ πληθώρα...
ὅμως τίποτεσ ταῦτις σου...ταδε λέγει Κόντης τώρα.
Θὰ τὸν πάρω...δὲν τὸν πέρνεις...ἀλλὰ λόγια, βρε παιδιὰ...
θὰ τὸν πάρω...δὲν τὸν πέρνεις...ἐλησημόνητη βραδεῖα.

Θά τόν πάρω...δὲν τόν πέρνεις...τούτον θέλω πρώτα πρώτα...
θά τόν πάρω...δὲν τόν πέρνεις...πρόσρμεινε νάλθωὺν τὰ Φῶτα.

Θά τόν πάρω...δὲν τόν πέρνεις...θὰ σοὺ βγάλωμὲ δουλειαις
καὶ θὰ πείσω καπιλαις.

Θά τόν πάρω...δὲν τόν πέρνεις...ὀμπρολοκαυγᾶς θὰ γίνῃ,
κί ὁ Ροδόπουλος σ' ἀφίνει.

Θά τόν πάρω...δὲν τόν πέρνεις...φόρα ρόπαλο καὶ στόκος...
σοῦφυγε κί' ὁ Τσιριμῶκος.
Θά σοὺ φύγουν κί' ἄλλοι τώρα
κί' ἄς τραβήξουν ἀντιτία...
κλάψε, Κόντη, καὶ συχῶρα
τὴν παλᾶ τὴν ἀπαρτία.

Θά τόν πάρω...δὲν τόν πέρνεις...εἶναι πιὰ καιρὸς νὰ πείσῃ
καὶ ν' ἀλλάξωμὲ τὰς θέσεις.

Θά τόν πάρω...δὲν τόν πέρνεις...μοὺ χρειάζεται, τὸν θέλω,
κατὰ μέρος ἢ φοβέρα,
κί' ὅταν ἐρχωμὲ ἰδῶ πέρα
θὰ φορῶ παλῆθὸ καπέλο.

Φ.—Θὰ τόν πάρω...δὲν τόν πέρνεις...ἄλλα λόγια,βρὲ παι-
|διά...

παίει τώρα κί' ὁ Τυπάλδος, σούβαλε τρικλοποδιά.
Θά τόν πάρω...δὲν τόν πέρνεις,καὶ μὴ μὰς πατρὸς τὴν κάπα,
παίει κί' ὁ Γρηγοριάδης, ξιγραβιὲ τον καὶ τὸν Ζάππα,
Τζαννετόπουλος παρτέντζα, σοῦφυγε κί' ὁ Καραγιάννης,
καὶ τὸν Λαμπρινιδὴ χάνεις.

Θά τόν πάρω...δὲν τόν πέρνεις...πρέπει νάλθωμὲ κί' ἐμεῖς,
'στὸ κρεβάτι κί' ὁ Μπουρίδης, ἀρρῆστος κί' ὁ Γουλιμῆς.
Θά τόν πάρω...δὲν τόν πέρνεις...κύττα θιάμα κί' αὐτὸ !...
κουβαλοῦν τὸν Τσαμαγκιδὴ γι' ἀπαρτία σηκωτό.
Δὲν τὸν πέρνεις...θὰ τὸν πάρω μὴ βοῆ, μὴ πατατράκα...
περμένω καὶ τὸν Βούρτσο, τὸν Μπασιᾶ, τὸν Καλαμπάκα.

'Ακούω μούγγριμα φρικτόν,
μπᾶμ μπούμ μικροὶ μεγάλοι...
λαμπρὸς φασφῶρος τὸν νυκτῶν,
ὁ Λεωνίδας ψάλλει.

'Ο Ράλλης ὁ χρυσόμαλλος χρυσὰ σκορπιεῖς βέλῃ,
ὁ Καραπάνος ἀπλωσις κολοσιαία σκέλη,
ὁ Θεοδωρὸς ἀγρίνις καὶ κἀνὸν τὸν 'Οθέλλο,
μὰ κί' ὁ Δραγοῦμης—ὄχονοσε!—
'Ηραίστου κρύβει κεραυνούς
μὲς 'στὸ 'ψηλὸ καπέλο.

Σκοῦζει καθένα μὰς πούλι
'στὸν τόνο τὸν κλαψάρη,
ἀρχισὲ τώρα νὰ 'μιλῆ
καὶ τῆς Βουλῆς τὸ ψέρι,
κρυφομυλοῦν ἰδῶ κί' ἐκεῖ,
κρίσις ζακὰ πολιτική,
βουίξει κάθε καφρενίς,
καυγάς, ξεσβίρωμα, φωνάξ,

ἕνας ἀπὸ τὴν στρουγγα τὸν πηγαίνει πρὸς τὴν ἄλλη
κί' ὡς πρόβατον ἀπολωλὸς γυρνᾷ 'στὴν πρώτη πάλι,
πέφτει δὲν πέφτει, βρὲ παιδιά, τὸν πέρνει δὲν τὸν πέρνει,

'Αη-Βασίλης ἐρχεται, μὰ πῆτα δὲν μὰς φέρνει,
διάλυσις, παράλυσις, καθέναν ψιθυρίζει,
κρᾶσι καινοῦρις ἐκλογῆς καὶ πάλι μὸς μυρίζει,
βάλλει νὰ πιούμε, Ζήτω μὰς, Κορόνναρος, 'Ελληράραρος,
Ντεληγιαννο-Θοδώραρος, Τζωρτζο-Θεοτοκάραρος,
Δραγοῦμο-Δεληγιώραρος, Ραλλο-Ζημηροφάραρος,
καὶ σκέλαρος καὶ πόδαρος καὶ Καραπαναράραρος.
Γεῖσά σου, μωρὶ Ρωμαίικο, ψυχὴ μου, φῶς μου, τρέλλα,
μὰ τώρα σύναξέ κί' αὐτὰ
τὰ λάφυρα τὰ ζηλευτά,
γιατὶ νὰ μένουν κατὰ γῆς τόσα σοφὰ καπέλα
μοὺ φαίνεται, βρὲ Πιρικλῆ, πῶς εἶναι κρῖμα κί' ἀδικο,
καὶ μάζεψέ τα 'γρήγορα ν' ἀνοιξῆς καπελάδικο.
Π.—'Ὅμως καιρὸς, βρὲ Φασουλή, ν' ἀρχίσῃ τὸ μπερντζά,
καὶ γύρω τῆς ὀμπρέλαις των νὰ τῆς δεχθῆς 'στὴ ράχη.

Συγχαρητήριον θεομὸν πρὸς μύστην τῶν ἐπιστημῶν.

Μὲ ρόδα ραίνωμεν κί' ἐμεῖς, παράσημα καὶ κρῖνα
διαπρεπῆ μὰς ἱατροῦ, τὸν Σπύρο τὸν Μαγγίνα,
ἐποῦ τὴν ζωοπάροχον ἐτίμησ' ἐπιστήμην
κί' ἀξίως τόσην ἀγάθην ἀπολαμβάνει φήμην,
καὶ ὄρθην ἀγαθοποιῶν εἰκοσιπέντε χρόνων
τοῦ τὴν ἐπανηγοῖεσ πλειὰς ἐπιστημῶν,
καὶ μὴ τὴν δάφνην Ἰεσηφαν μουστοφαρούς ἀδύτου
ἀγγυρωμένην κορυφῇ ἀκμάζοντος προσώτου.
Διὸ τὸν ἐορτάζοντα κί' ὁ Φασουλής συγχαίρει
κί' ἀσπάζεταιται θαυματουργὸ καὶ τιμημένο χέρι.

Χαιρετὴ κί' ὁ Φασουλής ἀρραβῶνας προσφιλεῖς.

Χίλιαις εὐχαῖς 'στὸν Νίκο μὰς, χίλιαις εὐχαῖς 'στὸν Βλάμη,
ποὺ κρύβει μέσα 'στὴν καρδιά γρησὴ περιουσία,
ἐπιθαλάμιον γι' αὐτὸν ὁ Φασουλής θὰ κάμη,
ποῦ τῶρ' ἀρραβωνιάστικη μὲς 'στὴν Κυπαρισσία
Εἰσαγγελείως προσφιλοῦς ἀτίμητο πετράδι,
μὴ τὴν Μαρίαν δηλαδὴ, κόρην Δημητριάδη.
'Ἐλα «Ρωμῆ», μὲ στέφανα τὰ στέφανά των ράνε,
καὶ πάντα μῆνας μέλιτος ὄλ' ἡ ζωὴ των νᾶνει.

Καὶ καμψόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Τὸ Λουῆρο τὸ περίφημο, τὸ κομοζοακουστό,
θερμότατα πρὸς ὅλους σας τὸ ξανακουιστό.
Αὐτὸς ὁ Κανελλόπουλος μὲ ποῦτα ποὺ μὰς κάνει
ἀρεσινικούς καὶ θηλυκοὺς κί' ἐπίτους θὰ τρελλάνη.
'Ἐψηγε καὶ 'στὴν 'Ἐκθεσι, καὶ μὲς' ἀπ' τὸ Παρίσι
ἔλου τοῦ κόσμου τοῦ συμροῦ μὲς ἔχει κουβάλλησει,
ποὺ δωδεκάδιπλος «Ρωμῶς» θαρρῶ πῶς δὲν ἀρκεῖ
νὰ γράψῃ πόσα πράγματα λαμποκοποῦν ἐκεῖ.
Δὲν 'ἔρισκαντα: καλλίτερα, δὲν 'ἔρισκαντα: ὀθηνότερα...
'στὸ φύλλον μὰς τὸ προσεχὲς θὰ 'ποῦμε περισσότερα.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμηοῦ μὰς, παραλίπα πατριώτου,
ἐριθιμὸς τριαντατρία, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διδότου.